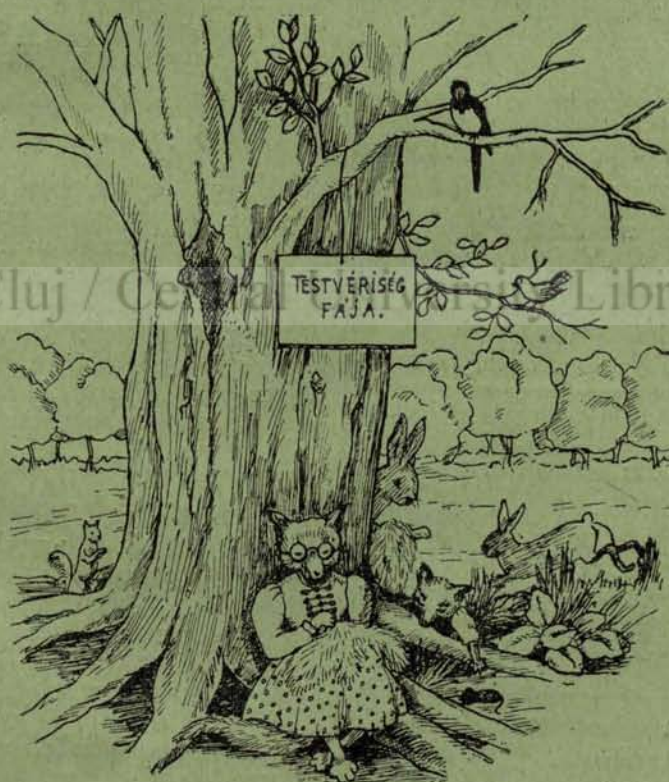

UJ CIMBORA

IRODALMI LAP GYERMEKEK SZÁMÁRA

Laptulajdonos és felelős szerkesztő: **FERENCZY MARGIT.** (FERENCZY LÁSZLÓ MARCELLA)

VI. ÉVFOLYAM
23. sz.

MEGJELENIK HAVONTA KÉTSZER

1938. OKTÓBER
1.

A pálma.

A botanikus kert egyik terén,
Szűk, kis cseberben él szegény.
Szép, magas törzsén zöld korona ül,
Mit sárga levelek vesznek körül.

El-ábrándozva a távolba néz,
De minden vágya, álma kárba vész.
Hiába keresi távol honát,
Mit maga körül lát, nem az oáz!

A kert, hol él, virággal van teli,
És mégis a hely idegen neki.
Szép virágos helyének nem örül,
Mert házak, fák, hegyek vesznek körül.

Zöld lombja vágyón nézi az eget,
Érzi: innen soha el nem mehet.
Gyökeret, erőset soha nem ver,
Hisz útját állja egy szűk, kis cseber.

Az oáz napja perzselőn hevít,
S milyen az élete a kertben itt?
Az erdélyi nap csókkal borítja
És mégis didereg törzse, lombja.

És csak áll áll búsan, messzevágyva,
Hej, nincs itt vetve jól az ágya.
Érzi élete mily örömtelen,
Harmatkönnyei hullanak szüntelen.

Héjjáné Hadnagy Irén.

Hogy írjuk?

Rátérünk a „c“ betűs szavakra. Irjátok ezeket is szókinészetek közé.

cammog, cár, cärevecis, cédula, céh, céhvel, Celsius, cement, centigramm, centiliter, centiméter, ceremónia, ceruza, cigaretta, cikázik, cikk, cikkezik, cikkely, cilinder, cím, címez, címezett, cintár, cink, ciprus, cirkusz, coboly, cókók.

Az Uj Cimboránál beszerezhető színdarabok.

1. Simon Sándor: Karácsonyi örömök (Karácsonyi színdarabok) (Uj Cimborá könyvsorozat) 20.— Lei
2. Mikulás, Karácsony, Szilveszter, — színdarabok (Uj Cimborá könyvsorozat) 20.— Lei.
3. Szeressük édesanyánkat (Anyák napjára és vizsgára alkalmas színdarabok, Uj Cimborá könyvsorozat) 20.— Lei.
4. Benedek Elek: Gyermekszínház 25.— Lei.
5. Récsei: Az ifjú Jókai (színdarab 5 felv.) 15.— Lei.

A következő számban folytatjuk a még készletben levő színdarabok felsorolását. Fenti színdarabokat ajánljuk az iskolák, nőszövetségek figyelmébe is.

A pénz postautalványon is beküldhető az Uj Cimborához, vagy a Minerva R. T. címére, Cluj-Kolozsvár, Strada Baron L. Pop 5.

Kertészkedjünk kis cimborák!

Szorgalmas kis kertészeink megkezdték az őszi betakarító munkát. Az ügyesek már küldözgetik is vissza a virágmagvakat. Meri azt tudjátok ugyebár, hogy, amennyi magot tavasszal kapott valaki, annyit ősszel vissza kell küldeni? Ez mindenkire vonatkozik. Lám Soós Nusika (Sülelmed), Henner Aranka (Nagybánya), Kelemen Béla (Arad), Zágoni Mariska (Nagykaroly), Behabecz Magda (Kolozsvár) már küldtek is vissza virágmagvakat. A kolozsvári kis cimborák már alig várják, hogy újra megkezdődjék a virágmag rendezés, tasakragasztás. Nekik az egy külön mulatság. Igyekeztek hát a viszsza küldéssel.

Akinek a kis kertjében nefejejs, százszorszép, vagy árvácska palánta van, azokat szeptember végére okvetlenül szét kell ültetni a helyére. Így jókor tavasszal lesz máj virágotok.

TOBORZÓ.

Ugy látszik a kolozsvári kis cimborák akarják az aranyszív imakönyvjelzőket megkapni. Nekilendültek a toborzásnak. Legutóbbi toborzó eredményünk:

Meisner René (Kolozsvár) toborozta Marmorstein Leát (Kolozsvár), Hirsch Edithet és Áron Babát (Marosludas), Gellér Ibi (Kolozsvár) Becze Babát és Gézá (Kolozsvár), Rácz Magda (Kolozsvár), Löwy Edithet (Kolozsvár).

A kis cimborák látogatása.

A szatmári, nagybányai és sülelmednyári útja alkalmával sok kis cimborát meglátogatott a Szerkesztő néni. Először azért is, hogy megismerhesse s a szemébe nézhessen annak az illető kis cimborának, másodszer pedig, hogy megkérdezze az édesmamától: Hogy viselkedik otthon a kis cimborá? Szót fogad-e? S még azért is, hogy megtudja, milyen hatással van az olvasgató gyermekekre az Uj Cimborá? Tanultak-e belőle valamit? Mi az, ami őket érdekli.

Az idei őszön és télen, ha csak az ideje engedi, a kolozsvári kis cimborákat is meglátogatja a Szerkesztő néni.

Gyí, te Fakó!

Gyí te fakó, gyí te szürke!
Gyí két lábam fussatok!
Milyen áldott két csikó ez:
Egyik sem kér abrakot.

(Petőfi Sándor.)

Ősz.

Irta: Dr. Atzél Eleméerné.

*Elmerengve járok az avarban,
Lombhulláskor, sárga levelek közt.
Lassan, lassan észreveszem,
A titkon besurrant, fáradt ősz.*

*Nem mindig ily szomorú az erdő.
Fütyültek rigók, cikáztak jecskék:
Pompás, vöröses színtenger
Előzte meg a naplementét.*

*Most látom: dérepte, ájult csendbe,
Bús köd üli meg a néma fákat,
Tán alszik az erdő lelke?
S a virágzó pompában kifáradt?*

Gyermekeink Jövőjéről.

Nagy gondja az most minden szülőnek, hogy milyen pályára irányítsa gyermeke figyelmét; milyen szellemi és anyagi útravalóval lássa el, hogy az élet folyamán azoknak hasznát vegye. Megesik bizony, hogy közbejött körülmények: tűz, víz, éhínség, háboru folytán a legbiztosabbnak hitt anyagi alapok is elpusztulnak s a magára maradt ember csak azzal az útravalóval marad, amely az észben, mint tudás és életrevalóság raktározódott el, s amely a karjaiban, mint erő, két kezében, mint ügyesség örökösödött meg.

Azzal tisztában kell lenni és számolni kell minden szülőnek, hogy orvosi, ügyvédi, birói, hivatalnoki, tanári és más szellemi pályákon ma mind kevesebb az elhelyezkedési lehetőség.

Nincs azonban semmi baj. Életrevaló ember számára van még más megélhetés is, nemcsak ügyvédi, hivatalnoki pálya. Kézműiparunk, gyáripárunk fejlettsége, sokrétűsége, a mezőgazdaság, kereskedelem, az állattenyésztés, kertészkedés — még mindig helyet adnak az arravalóknak.

Am ezen van a hangsúly: az *arravalóság*. Ami alatt értendő a jól képzettség, többoldalúság, szorgalom, munkabírás. Mindenesetre más elbírálás alá esik, az ipari pályákon is, aki az anya- és az államnyelvén kívül más idegen nyelven is beszél és azt céljaira fel is tudja használni.

De rendkívül fontossága van az egyes pályákon való elhelyezkedésnél a kézügyes-ségnek, a rajznak is.

Bármerre nézünk magunk körül, azt látjuk, hogy a rajztudásra úgyszólván minden foglalkozási ágban szükség van. Menjünk be az asztalos, a lakatos, az esztergályos, a cím- és szobafestő, a szabó, a cipész műhelyébe, rajz nélkül nem boldogulnak. És külö-

nösen fontos a rajztudás a mérnöki, művészi tudományos pályákon, lakás, butor, divattervezéseknél.

Az Uj Cimborá már hat évvel ezelőtt felismerte a rajz fontosságát s azért is foglalkozott vele olyan rendkívüli mértékben. Mintegy tizenhét rajzkiállítás rendezett meg különböző városokban, rajzversenyekkel egybekötve, hogy a gyermekekben a rajzolás készségeket és kedvet állandóan ébren tartsa.

Olvasóink s a város közönsége még jól emlékeznek a tavasz folyamán Kolozsváron rendezett országos gyermekrajzkiállításra, amely nemcsak a gyermekek köréből váltott ki rendkívüli érdeklődést, de felfigyeltek rá a szakemberek, a művészek, a sajtó s ami a legfontosabb, felfigyeltek a rajz fontosságára a szülők is.

A nyár folyamán több oldalról érkezett szerkesztőségünkhöz olyan irányú megkeresés, hogyha, az Uj Cimborá is fontosnak tartja a rajztanítást, ajánlatos volna a lap olvasói és más érdeklődő gyermekek számára olyan rajz-tanfolyamot indítani, amelyen — megfelelő szakemberek, rajztanárok bevonásával — a művészi készségek ápolásán túl, a gyermekek képességeiknek megfelelően készítenék elő a mai kornak megfelelően, a modern rajztanítás alapján, az ipari és iparművészeti pályákra szükséges rajztudásra.

Mivel közérdekű s a lap tevékenységével megegyező ügyről van szó, szerkesztőségünk foglalkozott vele. Október hó folyamán meg is nyitja a rajz-tanfolyamot.

Az érdeklődőknek szívesen ad felvilágosítást a szerkesztőség, délutánonként 6 és 7 óra között.

Ferency László Marcella.

Ki a leggazdagabb?

— Iskolai történet. —

Írta: **Kirjákné Kovács Emma.**

Szeptember volt. Az iskola élehangú csengettyűje vígan csilingelte fel a falu apró emberkéit. Sokat nem is kellett hívogatni a csengettyűszóval, hiszen még aludni sem tudtak a boldog várakozástól; „Holnap... holnap... holnap mi is iskolás gyermekek leszünk!“ Boldog izgalom, és egy kis félelem is sajgott kis szívükben, mert édes jó anyjuk nem lesz ott mellettük, az édes anya pedig olyan nagyon sokat jelentett. A kapúig elkísérték őket egy-egy forró esők, lopva ejtett könny... aztán ott maradtak sok-sok hasonló gyermekkel, s az iskolaterem sokféle látványosságával, ami elfelejtette velük, hogy pityeregni volna jó a távozó édes Szüle után.

A tanítónéni lépett be. Jóság sugárzott egész lényéből, megszólalt meleg biztató hangján. Egyszerre elolvadt a kis szívekből a félelem, boldogan csiripoltak fel, mint a madárfiókák, mikor közibük száll az anyamadar. A tanítónéni, mint egy jó édes anya egyformán szereti minden gyermekét, a sok iskolás itt mind édes testvér. Névsort olvassott és szép imádságot mondott a gyermekekkel. „Most pedig mindenkinek helyet adok!“ szólott a tanítónéni. — „Ezután minden gyermek odaül ahová most én ültetem. A kisebbek elöl, a nagyobbacsók hátrább.“ A gyermekek engedelmeskedtek és jókedvűen cipelték apróságaikat a megjelölt helyre, sőt barátságos szóváltással merészkedtek megpecsételni az új szomszédságot. A tanítónéni csendre intette őket, széttekintve észrevette, hogy egyik kislány a pad mellett áll. Új táskája a kezében, az óriás szalagosokor vésszen billeg a fején ide-oda, babos köténykéjét mérgesen morzsolgatja, mód nélkül duzzog, csak szólani bátortalan. „Hát te miért nem ülsz a helyedre Piroska!“ — kérdezte a tanítónéni szeliden. Piroska ijedten nézett ide-oda, de szólani nem mert. „Kicsi lány felelj hát, ha kérdezlek, miért nem ülsz le a helyedre, mint a többiek!“ — faggatta a tanítónéni erélyesebben. Piroskának haragos pir öntötte el az arcát s végre kibuggyant a szó dacos kicsi száján; „Más helyre akarok ülni!“ — „Akarok!!“ — döbönt meg a tanítónéni — „Fiacskám, itt akarata nincs másnak... csak nekem. Mi lenne, ha itt az osztályban 42 tanulatlan kis gyermek akarata szerint vezetnénk a tanítást!! És miért nem jó neked a kijelölt hely!!“ Piroskán látszott, hogy forr benne a méreg, olyan volt mint egy felfuvalkodott kicsi pulykakakas.

Várt, várt egy darabig, aztán neki bátorodott: „Én nem ülök ilyen ócskaruhás kolduslány mellé!“ — vágta ki dölyfösen és hátatfordított a padban meghúzódó osztálytársának. A kis szomszéd társa rémülten nézett végig magán, mint egy megrebbent kicsi madárfiók, tekintetével itt is ott is kereste a menedéket, a felé irányuló sok-sok kíváncsi fejecske még jobban megijesztette, sovány arcoeskája még sápadtabb lett, s nagy fekete szeméből óriás könnyesepp gördült végig koránfonnyadt arcoeskáján. Szívén ütötte a szó. Ő olyan nagy örömmel jött a többi kicsi társ közzé. Észre sem vette, hogy ruháskája kopott... hiszen jó édes anyja csak a tegnap vette az ócska piacon, kimosta, kivasalta és olyan boldogan öltöztette fel. Egész éjjel mosott, hogy megszerezze az árát... édesapja meghalt... 7 kicsi testvérkéje mellett alig telt még ennivalóra is... nemhogy új ruhára. És hullott... hullott... sűrű könnyzáró hullott szegény árva kicsi gyermek elgyötört arcoeskáján végig.

A tanítónéni hozzámént, vigasztalóan végigsimogatta. „Ne sírj kicsikém ezért a esűf, szívtelen beszédért. Hogyis hívnak csak!?! — „Balog Marikának“ — felelte zokogva a kislány és fuldokolva tette hozzá: „Ne tessék haragudni tanítónéni kérem... nincsen szebb ruhám... édesanyám éjjelnappal mos, vasal... még én is segíték neki... nem tudott szebb ruhát venni, mert nagyon szegények vagyunk!“ — „Dehogy haragszom rád édes kis gyermekem. Piroskára haragszom, a gonosz felfuvalkodott beszéd miatt. Szégyeld meg magadat Piroska! A jó Isten neked gazdag szülőket adott, akik szép ruhával kényeztetnek el. Te úgy köszönöd meg a jó Isten jóságos ajándékát, hogy lenézed azt, aki szegény és árva? Hány boldog, gazdag kislányt ismertem, akinek édes jó anyja és apja hirtelen meghalt és máától-holnapra koldus szegény lett. A jó Isten mindnyájunk sorsa felett rendelkezik. Ez a kislány, ha szegény is, gazdag a szíve, mert ilyen kicsi léte is segít jó édes anyjának és nem zúgodik szegénysége miatt, de te gazdagon is szegény vagy, mert a szíved üres, nincs benne részvét az árvák és szegények sorsa iránt, nincs benne jóság és nincs benne test-

véri szeretet. Tanuld meg Piroska, a legszegényebb az, akinek a szíve üres, mert a szép ruha, jómód, gazdagság hamar elmúlhat, de akinek a szíve gazdag, jósággal és szeretettel van telve, az boldog akkor is... ha szegény. Büntetésből külön padban ülsz, mert nem érdemeled meg más jószívű gyermek társaságát!!"

A tanító néni azután a többi iskolás gyermekhez fordult: „Szeretném tudni, akad-e még az osztályban egy is, aki ne ülne szívesen a kis Balog Marika mellé!?” De bizony nem akadt, mert a gyermekek egymással versenyezve kérték a tanítónénit: „Engemet tessék melléje ültetni!” De a kis Kerekes Margitka volt a legkedvesebb. Vadonatúj köténykékét nagy kinnal bajjal legombolta magáról és pirulva nyújtotta át a tanítónéninek: „Tanítónéni kérem, nekem van más köténykém is, hadd adjam ezt a kis Balog Marikának!” A tanítónéni nézte, nézte a csudaszép rózsabokrétás köténykét s meghatott könnyes szemmel ölelte magához Margitkát: „Nagyon, nagyon nemes, jóságos szíved van, kicsi lányom, de jó anyád engedelmé nélkül semmit el nem ajándékozhatasz. Jó szándékos így is nagyon jól esik nekem és ugye neked is Marika?” — Balog Marika sötét szeméből újra nagy kövér könnyecsek potyogtak, de ezek nem a fájdalom, hanem a boldogság könnyei voltak. Kiesi szívének jól esett, hogy ezért a szomorú pillanatért az egész osztály ilyen meleg szeretettel kárpótolta. A tanítónéni megértette tekintetéből a kivánságát, hogy Kerekes Margitkát szeretné, ha mellé ültetnék. Így is lett. A tiszteletes urék Margitkájára ült ezután mindig Balog Marika mellé. Jó édes anyja nemcsak a szép köténykét, de még ruháskát is juttatott Marikának, sőt a jótékony nőegylet által az egész kis családot gondjaiba vette. De nem hiába, mert Marika lett a legelső tanulója az egész osztálynak, ki szorgalmával, szerénységével, jóságával kiérdemelte mindenki szeretetét.

Piroskának is használt a lecke. Nem ült sokáig a külön padban, mert nagyon-nagyon megbánta elbizakodottságát. Minden eselekedetével arra törekedett, hogy jóvátegye hibáját. Ez sikerült is. Marika és a többiek is elfelejtették az év elején történt szomorú jele-

netet. Egész éven át a legnagyobb szeretettel voltak tanítónőjük és egymás iránt. De a könnyes kis eseményből mégis csak lett haszna mindenkinek, mert örökre megtanulták: szegény az, akinek szíve üres, önző, kemény és gonosz. Gazdag az: aki testvéri szeretettel édes, gyógyító melegséggel boldogítja önmagát és embertársait. Leggazdagabb az, akinek legnemesebb szíve van.

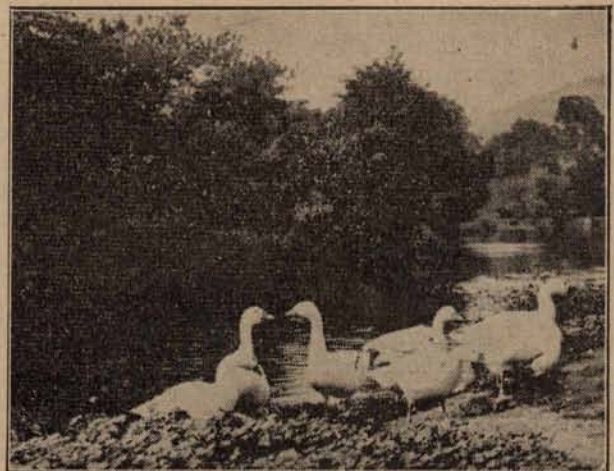
Mit beszél Tollász néne és a szomszédja?

Tollász néne: Milyen véletlen találkozás. Amióta apróságaink a tojásból kikeltek, nem is találkoztunk. Hol, s merre nyaraltak! Látom a gyermekek megtollasodtak s már szárnyukra vannak eresztve.

Liba mámi: Igen, igen! Szépen fejlődtek mind a nyáron. A fülenesés tóban nyaraltunk, épp csak éjszakára húzódtunk fedél alá, mert tudja kedves szomszéd asszony, Róka Muki nagyon ravaszul nézegetett egy párszor Libikéimre.

Tollász néne: No-no, az elővigyázat sohasem árt. Sajnos, már nem sokáig örülünk a vidám szabad életnek. Hűvösek a napok s az éjszakák. Itt az ősz! Itt az ősz!

Liba mámi: Úgy, úgy! Maholnap csak bentről, a négy fal közül emlékezünk vissza a szép nyárra! No a viszontlátásra jövőre! Mi még egyszer megfürdünk a fülenesés tóban.

Nyuszi Pista viselt dolgaiból.

Irlta: **Teleky Dezső bácsi.**

Amióta Nyuszi Pistát alapos kiporolás után becsületre intették, azóta ökeme még az iskola tájékát is elkerülte.

— Többet oda sem szagolok! — makogta dacosan. — Az én bőröm nem arravaló, hogy Mester úr gyenge írhámát kék és piros vonalakkal telerajzolgassa. Gyökerestül pusztult volna ki az a meggyfa, amelynek ágából faragták azt a vonalzó botot! — így bős-törködött Nyuszi Pista, valahányszor eszébe jutott szegyenletes veresége. És nem használt szüleinek sem jószava, sem fenyegető-zése, a fiút nem lehetett rávenni, hogy iskola-járjon.

— Az iskola csak embernek való! — szokta mondogatni. — Nekem van annyi nyúleszem, hogy megélek a magam tudományából. Engem senkise tanítson! De ne is féltsen! Megélek én a jéghátán is.

Reggelenként elment hazulról, s csak késő este érkezett vissza. Utóbbi időben haza sem jött. Ugyanis az erdőben barangolva felfedezett egy bokroktól szegélyezett lakásnak megfelelő pompás üreget. Nehány száz éves tölgyfának gyökerei közt volt ez a sötét odú, melynek a főbejáraton kívül, mellék-járatai is voltak, mint keskeny, tekervényes folyosók.

Nyuszi Pista rögtön elfoglalta a tágas „rezidenciát” s örömmel állapította meg, hogy ennél megfelelőbb nyúlpalotát nem találhatott volna hét pusztá határban.

Egy szép reggel, amint lakása küszöbén üldögélt, arrafelé sétált két sündisznó.

A nagyobbikat Tüskés Tamásnak hívták, a kisebbiket Tövis Tádénak. Ezt onnan tudom, hogy tisztán hallottam, amikor mind a ketten bemutatkoztak.

Elég a belé, hogy Nyuszi Pista udvariasan megkérdezte tőlük, mi járatban vannak?

— Kiadó lakást keresünk! — válaszolta Tüskés Tamás. — S mivel ebben a gyönyörű kukulloriumban alighanem több lakosztály leledzik, mi ketten egy szerény szobácskát szívesen bérbe vennénk.

— Rendben van, kedves uraim! — felelte Nyuszi Pista készséggel. — Legalább nem leszek itt egyedül s nem fogok unatkozni.

— Mennyi lesz a lakbér? — kíváncsiskodtak a sündisznók.

— Pénz nekem nem kell! Ehelyett egy kis viszontszolgálatra lenne szükségem. En adok jó meleg lakást, barátságos otthont, viszonzásul legyenek az én fegyveres őreim. Hátukon ezer szurónnyal rendelkeznek. Ilyen hatalmas fegyverzettel ellátva, húséges testőreim lehetnének.

— Szívesen! — szolt Tüskés Tamás készségesen.

— Ugyis természetes hivatásunk a támadás és a védekezés. Nálunk jobb testőrei nem is lehetnének!

— Akkor kész a szóbeli szerződés! — felelte Nyuszi Pista örömmel. — Tessék hát besétálni s kérem, ide nézni! Ez az első számú folyosó lesz lakásuk bejárata. A nyílás mögött van két kényelmes férőhely. Egyik lesz a Tamás uré, a másik meg Tádé uré. Itt a sötétben meglapulva, fognak örködni, résen állni s a betolakodó ellenséget össze-visszaszúrkálni. Jó lesz?

— Hogyne volna jó! Csak bízza ránk a dolgot! — válaszolta Tüskés Tamás jelentősen.

Ezek után nyuszi uram boldogan s megelégedetten indult a közeli káposztás felé. De alig tett öt-hat ugrást az erdő szélén, mikor hirtelen szembe találta magát Róka Rudi ravaszb ábrázatával.

— Hova? hova Pista úrfi? Eszem a finom májadat! Éppen jó, hogy találkozzunk! Hát mondd csak, hogy izeg-mozog a farkinea? — kedélyeskedett Róka Rudi hamiskásan.

— Izeg-mozog, ha mozgatjuk! — vetette oda Nyuszi Pista nem valami barátságos hangon.

— És szabad kérdenem, hogyan vág a bajusz?

— Vág is, szúr is, ahogyan akarom! — szolt Nuszi Pista rejtelmesen.

— Igen? Hogy értem ezt? Különben egy kis elszámolni valónk van még egymással!

Pista úrfi rosszat sejtve, visszakozott. Egy pár ugrással lakása ajtajába tennett. Lekuporgott, s megvárta a közeledő komát. Mikor Róka Rudi ötekintetessége már csak néhány lépésre volt tőle, rákiáltott:

— Tovább egy tapodtat se! Hozzám ne merj nyúlni! Mert rögtön felborzolom a bundámat s minden tiz szórszálam összepöndörítve egy-egy kemény tüskévé változik. Agyba-főbe szúrom azt, aki reám teszi a kezét!

— Hehehe! Kacagni való, gyerekes ijesztgetés! Hiszi a piszi! A nyúlszörnél nincs a világon selymesebb prém! Annyit én is tudok szerencsés tapasztalataimból.

— Az én bundám csodás kivétel! Messze földön híres vagyok arról a furcsaságomról, hogy tüskés nyúl vagyok! Csak akarnom kell és selyembundámból azonnal töviserdő lesz!

— Ilyen hazugsággal akarsz előlem megszabadulni?

— Hallod-e te Róka Rudi komám! Beszéljünk okosan! — felelte Nyuszi Pisti engesztelőkeny hangon. — Értsük meg egymást! Én nem vagyok gonosz komád! Kitérek előled, mert nem akarom véredet ontani! De, ha itt benn a lakásomban sem hagysz békét, előre jelzem, hogy összeszúrkált pofával fogsz innen távozni.

Ezzel Nyuszi Pista ügyes mozdulattal behúzódtott az első számú folyosóba. Onnan szólt kifelé a rókának:

*Rudi-Rudi Róka Rudi,
Orrod ide ne merd dugni!
Mert tüskével szöröm teli,
S az orrodát megspékeli!*

— Jaj! minő gyönyörű versezet ez? — szólt Róka Rudi komám uram hahotázva. — Nem is tudtam, hogy te emilyen kiváló költő vagy! Gyere csak ki, hadd koszoruzzalak meg!

— Ha van merszed, gyere te bel!
Összevérez tüstém sebe! —

— Gyere te ki, gyöngyvirágom! Karomat elődbe tárom! — inceselkedett róka koma.
— Nem megyek! — felelte Nyuszi Pista.
— No mégis! — biztatgatta Róka Rudi.
— Mondom, hogy nem megyek!
— Próbáljuk meg, kis angyalom!
— Még egy vak löért sem megyek innen ki! — felelte a lyukból nyuszi pajtásunk.
— Tyuh! Azt a nemjóját! — kurjantotta el magát veres róka koma nagymérgesen.

— Majd megtanítalak téged engedelmes-ségre! — s ezzel már benn is termett az üregben. De, amint az első folyosó sötét bejáratába dugta a fejét, hogy Nyuszi Pistára vesse magát, egyszerre üvöltöni kezdett.

— Ezer tüske a fejemen! Jaj, ne nyúzz meg elevenen!

— Kell még neked?

— Nem kell nekem! Kell a kutyának! — szólt veres koma keservesen, s azzal olyan gyorsan, ahogyan csak tudta, visszahúzta csúfosan összeszúrkált fejét. Aztán usdi! mintha a szeme világát szedték volna ki, meg sem állott hazáig.

Róka komámasszony csak összecsapta két kezét, mikor férjem-uram összekarcolt pofáját meglátta.

— Mi lett véled én gyönyörűségem! Hisz az orrod olyan dagadt, hogy alig látszik ki a két pislogatód!

— Jaj, jaj! Nem is hiszed, mi történt! Ismered, úgy-e Nyuszi Pistát? Azt a... a... jaj, nem is merek róla rosszat mondani!... Hát tudd meg, Rézi drágám, hogy az a Nyuszi Pista nem közönséges teremt-

mény! Az táltos nyúl! Bizonyára a seprűnyélen lovagoló boszorkányokkal szövetkezik. Akár hiszed, akár nem, ha őt felmérge-sítik, felborzolja selyem szőrét, egy-kettőre tövises lesz a bőre s halálra szúr mindenkit aki útjába kerül. Ha én nem lettem volna olyan fürge, mint, amilyen voltam, most ott fekiüdnék a lakásban holtan!

Ettől a naptól fogva nem mertek többé arra felé járni sem Róka Rudi koma, sem Róka Rézi komámasszony.

Hogy ilyen biztonságos lett az élete, hálából a két hűséges sündisznót ezer jóval, tán még pástétommal is traktálta, etette, s őket a szolgálatból még tíz fej káposztáért sem bocsátotta volna el.

Nyuszi Pistának nagyon jól ment a sora. Kezdett elbizakodni! Gondtalan örömeiben majd kiugrott a bőréből. Egyszer aztán kevés híja múlt, hogy ki nem ugratták belőle.

Hogy ez miként s hogyan történt, majd azt is elmesélem!

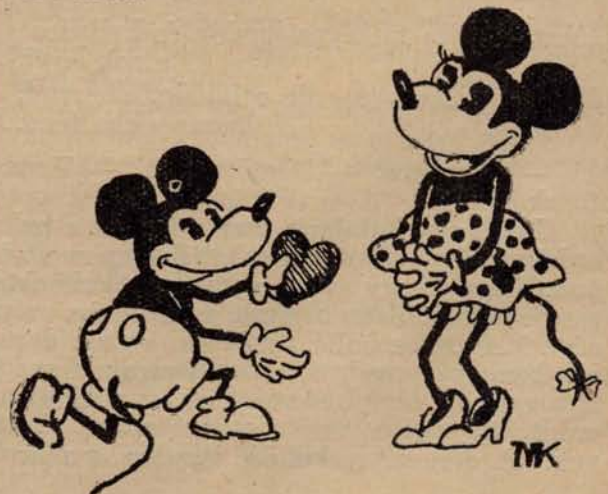
Cincogi Miki és Eger Mica regényes története.

Cincogi Miki nagy gavallér. Bár kabátján nincsen gallér. A szép nemnek nagy barátja s magát ugyan mibe ártja? Titok-e, vagy nyílt igazság, hogy a foltját mindenik csak egy szép napon megtalálja.

— Nagysám! — kezdi Miki térden — szívem dobog, ahogy érzem, — és csak önért, önért dobog. De mit ér az élet árván, hogyha nincsen kar kitárván, amely értünk s reánk várjon.

Mica nagysám! hogyha orrát nem hordná fenn s oly mogorván, kezét én most meg is kérném és hogyha azt tán megérném, hogy e szívért szívét adná.

— Ah! Ah! Uram — bájzeneg Mica — Pattogatott kukorica! Ön aztán egy helyre legény! — egy-kettőre kész a regény. Itt a kezem — s szívem tárva, hogy ne legyen többé árva!

Kicsi Pista verse.

Pisti már tíz éves, jövőre gimnáziumba megy. Nagyon ügyes, szép fiúcska. Okos, ragyogó fekete szemeivel lelkesen, tudni-vágyóan néz a világra. Most is elégedett pillantást vet a szépen sörjába rakott könyveire és füzetekre, Istennek hála elkészült a holnapi föladataival. Végül persze saját magán is végig tekint, igen, elég rendes, elindulhat. Föltette tehát sapkáját, karjára vette felöltőjét, amelynek zsebébe tiszta papirost, ceruzát és radirgummit tett, aztán füttyörészve hagyta el tanuló szobáskáját, hogy kísétálgon a közeli erdőbe. Pisti ugyanis rajzolni akart, ha találkozna valamivel, mondjuk egy szép madárral, vagy mókussal. — Nyuszit is láthatok, — gondolta vidáman, amint az erdőbe érve sétálgatott szétnézve a sárguló falevelek között. Teljes színpompájába öltözött az ős, a falevelek a zöld, sárga és vörös színek minden változataiban hulldogáltak a szelid szellő biztatására. Ennyi szépség kit ne ihletett volna meg?

— Oh milyen csodás most az erdő! — gyönyörködött Pisti.

— Művész ecsetjére méltó kép ez a színpompa. — Persze én a ceruzámmal nem sokra mennék, — ismerte be barátunk. Tovább sétált tehát és tovább gyönyörködött. Eszébe jutott egy vers, amit gyakran hallott a nővérétől:

„Megrezdül a fa sárga lombja és hulladoz
a sok levél,
Minden mi kedves, szép e földön, elhervad,
lassan sírba tér...“

— Meg van! — Döntött Pisti. — Verset fogok írni!

Leült egy hatalmas cserfa tövébe a puha erdei mohára, elővette irónját és papirosát és hozzáfogott, hogy az ős szépségeiről rímekbe szedje a gondolatait. Igen, mik az ős szépségei? A színes hulló falevelek, a szép idő komoly nyugalma, a napsugarak bágyadt simogatása, amint elárasztják fényükkel az erdőt, ragyogóvá téve mindent amire rásütnek. A délvidékre költöző vándor madarak

szomorú dallamokat hallatnak, amint a viszontlátásig búcsúznak hazánktól.

Ennyi elég lenne egyelőre, gondolta Pista, szedjük hát rímekbe. Hatalmasat sóhajtva írni kezdett:

Az őszhöz.

„Aranyos színekre festetted a faleveleket,
Bágyadt napsugrakkal simogatva őket...
Majd hűvös szellőt küldesz közéjük,
Hogy halgathassad hulló zizegésük...“

Az ország gyer- A „Germandrée-Paris“ szappan-

Kedves Gyermeked!

Románia gyermekei! Örömhír részetekre: Meghívunk titeket a „Germandrée-Paris“ szappangyár 120 éves jubileumának nagy ünnepségeire, melyek ez év szeptemberétől Karácsonyig tartanak. Műsoron gazdag, szórakoztató versenyek szerepelnek. különféle nyereményekkel, ajándékokkal, valamint sok kedves meglepetéssel.

Az első versenyen három feladatot kell megoldani.

Vigyázzatok, okosan gondolkozzatok! Fáradozástokat szép nyereményekkel gazdagon megjutalmazzuk. Kérjétek meg szüleiteket, nevelőiteket, barátaitokat, segítsenek nektek e három feladat megoldásában.

Ime a „Germandrée-Paris“ szappangyár első versenyének feladatai:

I. Milyen módon lehetséges három személynek, akik egymásnak 2—2 ezer Lei-el tartoznak, hogy ezt a hatezer Leijes ossztartozást 1—1 ezer Leivel kifizessék és még azt is mondják egymásnak: köszönöm!

II. Miért csatlakoznak vajon egymáshoz azok az állatok, amelyek különben semmiféle rokoni kapcsolatban nincsenek egymással? Azok, akik hegyeinkben időztek, észrevehették, hogy a mező különböző madarai és a juhnyájuk között bizonyos társas viszony van. Miért helyezkednek ezek a madarak a juhok hátára? Vagy, a kis Bufág madár miért él mindig a dühös rinocerosz hátán anélkül, hogy ez bán-taná őt? A szörnyű cápa, a tenger réme, miért védi a kis Remora halacskát, amelyik minden útján követi? Mi az értelme a két zarándok társulásának, melyek közül az egyik vad, a másik pedig gyenge és tehetetlen?

Miért élnek közösen a tenger fenekén élő virágok a halakkal, a hernyókkal és a tüskésbőrűekkel?

III. Mi a szappan?

Hm. Egy versszak valahogyan meg lenne, de vajon összeeszenek-e a rímek van-e benne ritmus? Ki tudná azt megmondani? Mert én nem, — ismerte be Pisti. Nagyon nehéz dolog a versírás. Nehezebb sokkal, mint, ahogyan elképzelte a mi kis barátunk. Elábrándozott, a papirost szorongatva és úgy érezte, hogy minden felől rímek vesznek körül. Igen, körülötte röpködnek, mint színes kis pillangók, de nem tudja elfogni őket. Alig villan meg egyik-másik összeillő rímpár, már el is tűnik, mert

mekeinek öröme!

gyár jubileuma alkalmával.

A felelet erre a kérdésre legfőbb tizenöt szóból állhat és könnyen, érthetően, tudományos magyarázat nélkül kell azt megadni.

Megfejtéseket a következő címre küldjétek: *Fabrica Germandrée, București, Str. Bozianu Nr. 27.* Több megfejtést is lehet egy borítékban küldeni, postai költségek megtakarítása céljából.

A Germandrée-Paris gyár által felajánlott nyeremények:

Készpénz-jutalmak:

I. díj	Lei	5.000.—
II. "	"	3.000.—
III. "	"	2.000.—
IV. "	"	1.000.—
10 nyeremény	à	500.— Lei

Értéktárgy-jutalmak:

120 jubileumi ajándék a 120 éves jubileum alkalmából; 120 pompás aranyhegyű töltőtoll.

De azok a gyermekek is, akik nem tudták mind a három feladatot megoldani, csupán csak kettőt vagy egyet, akaratuk megjutalmazásáért ajándékot kapnak. Ez az ajándék abból fog állani, hogy részük lesz még egy versenyben.

A Germandrée-Paris gyár novemberben gyermekhangversenyt rendez a bucurești rádióban és megint pénz- és értéktárgy-jutalmakat oszt ki a díjnyertes gyermekek között.

Négy gyermek fog énekelni a rádióban és ti fogjátok elbírálni, hogy ki érdemes az I., II., III. és IV-ik díjra. Legyetek ti a bírók, szavazataitokkal döntsetek el, hogy ki érdemli meg a jutalmat.

Szavazataért mindenki ajándékot kap a Germandrée-Paris gyártól.

Címét mindenki szépen, olvashatóan leírva — név, születési év és nap város, ucca, házszám — küldje el a Germandrée gyárnak, legkésőbb 1938. október 15-ig.

Munkára fel gyermekek! — Sok szerencsét!

Bobb tanár.

folyton újabb és újabb szép szavak zengenek föl az erdő csöndjében. Hiába kapkodott Pisti utánuk két kézel is, elővillantak, eltűntek — nem tudott egyet sem leírni közülök.

Kétségbeesetten nézett szét. Óh hova lett az erdő csöndje? Csupa szép, zengő szavak zsongtak körülötte, még sem tudott egy mondatra valót összeszedni belőlük.

Tanácsalanul sóhajtott föl: — Óh jöjj Erdők Tündére, segíts Te rajtam!

Alighogy kimondta ezt a kívánságát, az erdő csöndje mozdulatlanul merevedett és bámuló szemei előtt föltűnt egy csodálatos kép.

Négy fehérmellényes édes kicsi mókuska szaladt elő az erdő sűrűjéből és Pistához közel leterítettek egy gyönyörű, virágokból szőtt szőnyeget. Jött aztán két őzike hozva egy aranyozott karszéket, amelyet szép gondosan letettek a szőnyeg közepére. Végül előrobogott hat fényes bundájú mackó, egy hintót húzva, amelyet madarak röpködtek körül, édesen csicseregve. A négy mókus vigyázz állásba meredve ült a szőnyeg négy sarkán, az őzikek is szép egyenesen álltak a trónus mellett, amelybe leült a hintóból kilépő Erdők Tündére. A mackók elvitték a hintót és a Tündér Pistire tekintett.

Pisti ámulatlan nézett vissza rá. Ilyen szépet még soha sem látott. Puha, aranyos fényű, hosszú haját korona szőritotta le a homlokán, aranyozott szélű cserfalevelek közül kikandikáló színes gombákból alkotva. Gyönyörű nefelejtskék szemei versenyt mosolyogtak kicsi eper-piros ajkaival. Az arca olyan szép, habfehér volt, hogy szinte kivilágított az erdő színes pompájából. A ruhája zöld volt, könnyű és puha, színes erdei virágokkal díszítve. Pici lábain piros szandálka pompázott, amelynek csattját szentjános bogárkák díszítették. A kezében, — a kezében egy fűzfa vesszőt tartott.

— Nos itt vagyok Pisti, miért hívtál? — kérdezte csengő hangján, mosolygósan a szép Erdei Tündér.

— Óh szépséges Tündérem, segíts rajtam! — kezdett rimánkodni a félbe maradt kicsi költő.

— Verset akartam írni az ősz szépségeiről, az erdő csodálatos csöndjében, de valami megzavart, a szavakról megszöktek a rímek, körülöttem röpködtek, de nem bírtam elfogni egyet sem, az első versszak után nem jött többé egyetlen értelmes mondat sem, amit leírhattam volna.

— Szavald el, amit írtál, — parancsolta a Tündér.

Pisti halkan elszavalta költeményét és félénken várta a hatást.

— Hány éves vagy Pistikém? — kérdezte a ragyogó jelenség.

— Most még csak tíz vagyok, de nemsokára nagy fiú leszek.

— Jól van kicsi Pista, várj tehát addig a versírással, míg megnősz, mert látod-e inkább lovagolnál igazi lovon, mint egy ilyen vékony és hajlékony paripán. Várj csak, majd a gimnáziumban megtanulod a versírás szabályait, aztán eljöhetsz ide és én meghallgatom majd verseidet. Ha már tudni fogod mi a vers, a szebbnél szebb szavak engedelmesen fognak köréd rajzani, a rímek esengése, a versedben lüktető ritmus gyönyörködötön fogják kifejezni gondolataidat. Vársz-e tehát még a versírással, vagy adjam neked a fűzfa paripát?

Pisti köszönettel lemondott a feléje nyújtott fűzfa paripáról, a Pegázusról és szépen meghajtva magát ígérte a tündérnek, hogy szót fogad neki és vár még a versfarragással. Mire fölnézett, nem volt senki sehol, eltűnt az Erdei Tündér és kísérete, csak a halvány szürkület kezdett belopózni az erdő fái közé.

„Elaludtam, álom lehetett az egész, — gondolkodott Pisti, — de bizony igaz, hogy nekem azért olyan nehéz a versírás, mert nem ismerem a versírás szabályait. Szót fogadok és várok, amíg nagyobb leszek, de akkor elsőnek az én megálmódott szépséges Tündéremet fogom megénekelni“.

Pisti szépen hazament azután az elhatározás után és alig várja, hogy gimnázista lehessen és megtanulhassa a versírás szabályait.

A testvériség fája.

Egyszer volt, hol nem volt, volt egy rengeteg nagy erdő. Akkor volt, hogy hét nap, hét éjjel, ha mind mentek, akkor sem tudtak az egyik végétől a másikig eljutni. De nem az a fontos, hanem az, hogy volt az erdő közepén egy tisztás s még annak is a közepén egy nagy fa. Olyan nagy és olyan öreg, hogy a nagyapád, nagyapjának a nagyapja is kicsi volt, mikor már az a fa kinőtt a társai közül. És még ez sem az igazi nevezetesség, hanem az, hogy a fán, a fában és a fa tövében élő mindenféle állat egymással békességben élt.

A fa legtetején tarka szarka fészkelte s ott ült sokszor az ághegyen, tarka farkát billegette és csergett, ő volt a vigyázó, mert a legmagasabban lakott, ahonnan, mindent láthatott s ha veszedelem közelített, jelt adott a többieknek.

Lejjebb a kis éneklő madarak fészkeltek s még lejjebb a fürge mókuskák szaladgáltak ágról-ágra és egyenesen felülve úgy, mint a kis kutya mikor szolgál, ették a mogyorót. Kis hegyes fogaikkal ropogtatták a mogyoróbokrokról magukkal hozott mogyorót. Olyan kicsi a mókuskák teste s olyan nagy lombos a farkuk, hogy bizonyára szeretnétek őket látni, mert nagyon mulatságosak.

A fa odvában vad méhek laktak s kitűnő mézet gyűjtöttek az illatos és mézdús ezer és ezer erdei virágból.

A gyökerek között barlangok voltak, ott tanyáztak a nyuszik, rókák és egérek. Szép napfényes időben lehetett őket látni, amikor kiültek a barlangjaik elé.

Előbb jött a róka mama. Leült szépen egy alkalmas helyecskére, feltette a szemüvegét, mert már öregecske volt s nem a legjobban látott, aztán elkezdte foldozni a gyerekei sok rongyos bundáját, miközben nagyokat sóhajtott. Ezt meghallotta nyuszi mama s jött ő is nyomban, hozta kicsinyei bundáit s letelepedett a szomszédasszony mellé, mert kettesben jobban ment a munka s lehetett közben jóízűen beszélgetni. A gyerekek is mind kijöttek játszózni, egymással csintalankodni. A mamák rendre intették őket, ha közben veszekedtek, mert itt tilos volt a civakodás kicsinyeknek és nagyoknak egyaránt. Mégis megtörtént egyszer, hogy a két mama szinte összeveszett egymással.

II.

Ez úgy volt, hogy nyuszi mama, mert olyan szépen megfoldozta az ő haszontalan Tapsi fiaeskája össze-vissza tépett bundáját, örömeiben elkezdett táncolni s véletlenül reá-

lépett a róka mama farkára, amiből szinte nagy baj lett.

— Ejnye, hender, hunder fikom adta! — Kiáltotta róka mama nagy mérgesen. — Hogy mersz te reálépni az én farkamra, hát nem félsz, hogy megeszlek?

Nem bizony, nyuszi mama nem félt, pedig az ő nemzetségét gyáva nyulnak nevezik, de ezúttal nem ijedt meg, csak azt mondta: — Lépj te is az én farkamra. Lett erre nagy kacagás, hiszen mindenki tudta, hogy nyuszi mamának nem lehet a farkára lépni, olyan rövid. A vídámság közepett szent lett a béke s jól éldegéltek tovább. Csak akkor lett megint baj, mikor mackó koma, az öreg barna medve eljött mézet lopni. — Na, már ennek fele se tréfa, — gondolták a méhecskék. — De nem baj, mert nem nyalsz te bele vén huncut a mi finom mézünkbe. Nem azért fáradtunk egész nyáron, hogy te egy-kettő felnyald az egészet. — És mikor mackó koma az üregbe dugta az orrát, reárohantak a vitéz méhecskék s össze-vissza szúrták száját, orrát, piros nyelvét.

A szarka a koponyáját vagdosta a csőrével s ott csergett a feje tetején. Róka mama a lábát harapta s a kis egér a fülébe bújt s azt rácsálta hegyes fogaiival. Minden állat, amely a testvérség fáján, fájában, vagy fája alatt lakott, az ellenségre tört s mackó komát elverték a méztől.

A kis méhecskék aztán hálából megvendégelték mindenkit. S torkig lakhattak a pompás mézből kedvök szerint, mert a kis méhecskék tőlük nem sajnálták még a legfinomabb lépesmézet sem.

III.

Hogy a veszedelem ilyen szépen elmúlt, vígan lakoztak tovább a testvériség fáján és fája alatt az állatok, amíg egy reggel nagy riadalomra ébredtek! Hallották, hogy csereg a szarka erősen, jelzi a vadász közeledtét. — Jaj, jaj, itt a baj megint. Jaj, jaj, itt a vadász, — kiáltozták össze-vissza az állatok és szaladgáltak fejvesztetten. A mamák beparancsolták gyermekeiket a lakásukba. Mondták, hogy ne merjen kimenni senki. Legyenek csendben, moccanni se merjenek, hangot se adjanak, mert jön a vadász. Nem is mert moccanni egy sem, csak a kis egér. Ő sohasem félhet a vadásztól, őt az nem bántja, de most mulatott is a többiek nagy ijedtségén s kacagott vídáman, csak úgy befelé magának. Mikor aztán megunt a mulatságot, megszólalt s elkezdte mondani:

— A héten a kastély konyhájában jártam s ott az asztalon szedegettem a kenyérmorzsát, amikor megláttam egy nyitott könyvet. Gondoltam, nem árt érdeklődni s olvastam belőle. Hát bizony nem ártott, meg is rágtam jól, hogy eszemben maradjon a tartalma. Az állt ott azon a lapon, hogy megkezdődött a vadásztalalom...

Erre a híre elébujt minden állat az odujából s akkora lármát csaptak örömjükben, hogy hargos lett tőle az erdő. Mind táncra kerekedtek! És nyuszi mama is bátran reáléphetett róka mama farkára, nem lett belőle baj.

Vígan is voltak ők sokszor, csak akkor komolyodott el mindenik, amikor a kis egér is szomorúan jött meg a kastélyból s elmesélte, amit ott látott és tapasztalt. Ezúttal nemcsak a konyhában, de a gyerekek szobájában is bent járt. Ott gyönyörködött volna a sok szép játékban, ami szanaszét a padlón hevert s a szép kis lányokban, ha azok kedvesek lettek volna s nem csaptak volna olyan éktelen lármát. De azok úgy veszekedtek, huzalkodtak s egymás kezéből tépték ki egy gyönyörű babát, úgy, hogy a kis egérkének minden kedve elment tőlük. Egyre lármaztak, Mancika azt kiáltotta:

— Az enyém a baba, nem adom, én akarok vele játszani.

— De én, én akarok, az enyém is ez a baba, — kiáltotta Micike. — Margit tanti nekem is adta.

— De nem! Csak az enyém, csak az enyém! — visította Mancika. — S közben addig huzigálták ki egymás kezéből a babát, amíg kitépték a karját szegénynek. Akkor a sarokba dobták s utána azon veszekedtek tovább, hogy ki tette. Mindenik a másikra fogta a hibát. A kis egér úgy megijedt ettől, hogy egyenesen hazaszaladt s otthon panaszkodta, hogy milyen rossz testvérek azok a gyerekek, pedig ők édes testvérek s mi a testvériség fájának lakói mind különböző állatok vagyunk, mégsem vétünk a szeretet törvénye ellen. — A kis egér korán szaladt haza s nem láthatta, hogy a gyerekek is kibékültek egymással. Szívükből megbánták bűneiket. Sirtatták az eltörött babát s fogadkoztak, hogy jók lesznek ezután. Most egymás mellett ülnek összeölelközve szépen.

Győzött a szeretet.

Jolán néni.

BÉLYEGROVAT.

Rovatvezető: **Dr. Parádi Ferenc.**

Ki ne ismerné Mussolini szép hazáját: *Olaszországot*. Minden földrajz könyv sokat mesél a furesa csizmaalakú félszigetről, amelyen a sötétszemű, mozgékony, olasz nép lakik. A gazdag föld dúsan termi a narancsot és szőlőt, melyből a kitűnő olasz bor készül. Mussolini akarata és a nép szorgalmas munkája még az addig terméketlen mocsarakat is búzaföldekké varázsolta néhány év előtt.

Olaszország szép városaiban sok-sok épület van, amelyek több, mint kétezer évesek. A legrégebb város Róma, a főváros, amely régen a Római Birodalom központja volt. A rómaiak kétezer évvel ezelőtt meghódították az akkor ismert egész világot. A római hadsereg egész Európán végigvonult. Itt nálunk is nagyon sok római emléket találunk. A mai Gyulafehérvár, Enyed, Torda és Kolozsvár helyén is római várak voltak. Ennek a dicsőséges népnek az utódjai az olaszok.

Az ilyen népnek, amelynek olyan szép multja van, a jövőjéről is gondoskodni kell.

Mit tett Mussolini az olasz nép jövőjéért? Elsősorban a jövő nagyembereiről, a gyermekekről gondoskodott. A mai Olaszország legnagyobb gondja a nevelés. A fiúk

nevelésére alakította meg Mussolini 15 évvel ezelőtt a *Ballila-esapatokat*, melyek hasonlítanak a cserkészethez. A fiúk már egész kis kortól kezdve komoly munkát végeznek. Táboraikban megtanulják a fegyelmet és munkaszeretetet. Egyúttal azonban hazájukat is megismerik. Beutazzák egész Olaszországot, bejárják városait, megmásszák égigérő hegyeit és fürdenek a végtelen olasz tenger kéklő vizében.

Egy új öntudatos Olaszország születik így, amely a szebb jövőért fog ezután is küzdeni.

Az olasz építő-munka és a gyermeknevelés bélyegeit mutatjuk itt be. Az olasz posta a felső sorozatot a Ballila-esapatok megalapításának tizedik évfordulójára adta ki, az alsó sort pedig a nemzeti felébredés 13 éves emlékére.

Bélyegrovatunkban közölt képet a „Philosport” bélyegalbum kiadóhivatalától kaptuk. Ebben az albumban a világ összes sportbélyegeinek pompás fényképfelvételei vannak. Az album ára csak *250 lej*. Kapható a Minerva irodalmi és nyomdai műintézet könyvterjesztő osztályánál, Cluj, Str. Baron L. Pop 5.

Az igazi szüret.

Az Uj Cimborá-nak írta: Móráné Ősz Rózsa.

*Érik már a szőlő,
Hangos a hegyoldal.
Vidám kacagással,
Folyik a must, s a dal.*

*A kis Juliskának,
Tele a két keze.
A sok édességtől,
Ragyogó a kedve.*

*Hanem, amint halad,
Az úton előre,
Egy kis koldus gyerek,
Jön ő véle szembe.*

*Üres a kosara, foltos a ruhája,
A jó édes szőlőt bizony megkívánja.
A kis Juliskának megesik a szive,
Kosarába rakja a szőlőt izibe.*

Ahogy kis Cimboráink írnak.

Kirándulási beszámoló.

Kedves kis cimborák! Marcella néni mikor eljött a nyári szabadságra, mi Satumarei kis cimborák rendeztünk egy kirándulást a „Piros berek“-be.

Vasárnap reggel 21-edikén $\frac{3}{4}$ órakor volt az indulás a Ref. leánygimnázium udvaráról. 21-en gyűltünk össze. Útközben a református temető mellett mentünk el és nem mulaszthattuk, hogy be ne menjünk egy szeretett kis cimboráinknak Mihalik Olgának meg ne nézzük a sírját. Még két éve együtt mulattunk, nagyon kedves és vígkedéjű kislány volt s ma már csak egy imát mondhattunk a sírja felett. Mikor megérkeztünk, nagyon jól találtuk magunkat. Alig pihentünk egy pár percet, szekerek zörgését hallottuk. Megjöttek az Ombodi kis cimborák. Tíz órakor ettünk tejfeles kenyeret, utánna játék következett. 1 órakor ebédeltünk, 3-ig pihentünk. 3-tól játék, 5-kor uzsonna volt. 5—7-ig játék. $\frac{1}{2}$ 8 órakor készülődtünk haza. Volt fénykép felvétel is. Az idő nagyon jól telt.

Szeretettel üdvözölök minden kis cimborát.

Szász József III. g.
veterán uj cimborá.

Ahogy a szatmári kis veteránok beszámolnak

Mit láttunk és mit csináltunk a kiránduláson? Vasárnap reggel 8 órakor elindultunk a református leánygimnáziumból a piros berek felé. A vasuton áthaladtunk és elértük a református temetőt, itten megnézzük a volt uj cimboráknak a sírhantját. Innet tovább haladtunk és egy kis idő múlva meg érkeztünk a piros berekbe és egy kis idő múlva megérkeztek az Amaci uj cimborák és akkor együttesen leültünk ozsonálni tejfeles kenyeret. Aztán meg kezdődött a játék, stb. Mesét mondott Marcela néni, azután közösen verseltünk az Amaci kis uj cimborákkal és még volt olvasás és verseny.

Délben meg tartottuk a közös ebédet, ebéd után következett 3 óráig alvás. Az alvás után Béla bácsi hegedült, mink meg rendeztünk egy nagyszerű közös táncot. Azután jött a közös fényképezés, utána uzsonáltunk, süttöttünk szalonát, uzsonálás után el kísértük az Amaciakat inet vissza térve össze pakoltunk, akkor megérkezett Sárrika néni a sok szép ajándékkal, amit Marcela néni szét osztott az uj cimboráknak és azután indultunk haza felé és a láncos templomnál elváltunk egymástól.

Szemerei Elemér, V. oszt. el. veterán.

Finta Ildikó beszámolója.

Beszámolót küldök Nektek Elek nagyapó halálának kilencedik évfordulója alkalmából. Itt nyaralok minden évben Elek nagyapó szülőfalujához és sírjához közel, Nagybaconban, Aug. 19-én az Elek nagyapó temetésének évfordulóján Nagymamámmal — akinek Elek nagyapó Nagybátyja volt — és anyukámmal együtt átmentünk Nagybaconba a sírhoz. Egy szép esztergomi virágot vittem a sírra minden kis Cimborá nevében, mert ha Elek nagyapót nem is ismertétek, mindeniketek ismeri az Ó csodaszép meséit. A sírnál találkoztam Elek nagyapó két unokájával Lőrinc Jucikával és Lengyel Dénes tanárral (mert ilyen nagy unokája is van). Itt nyaralnak az unókák szüleikkel együtt minden nyáron Kisbaconban. A temetőből Elek nagyapó villájához mentünk, melyhez nagyon szép fenyőkkel övezett út vezet. A

fenyőket Elek nagyapó ültette még akkor, amikor fia Marcel bácsi 8 éves volt, aki sze-degette a gyomokat a fenyők tövéből. A fenyők mögé gyümölcsfákat is ültetett Elek nagyapó, hogy ha a fenyők megnőnek, a gyümölcsfák ágai a fenyők ágai közé bebujva úgy látszik, mintha a fenyőn termett volna a gyümölcs. Azt akarta, hogy még a kertje is mesészerű legyen. Idővel azonban a fenyők nagyon megnőttek s a gyümölcsfák nem tudtak velük versenyt nőni. A sétaúton végig haladva a „Mari“ villához értünk, ahol Elek nagyapó legkisebb unokája Lőrinc Zsuzsika megmutatta a szobákat, melyben Elek nagyapó élt és az íróasztalt melyen a szép meséket írogatta. Sokáig elnézegettem volna a kertet és a sétaútakat, de már esteltett és vissza kellett menni Nagybaconba.

Szeretettel üdvözöllek Benneteket kis Cimborák.
Finta Ildikó, III. g. oszt. tan.

A kolozsvári új Cimborák szeptemberi kiadása a Hójába.

A nyári pihenéről visszatérő szerkesztő néni nagy szeretettel fogadták kicsik és nagyok s egy szép őszi kirándulás keretében ünnepelték meg a viszontlátás örö-

mét. A szép őszi jolyamán még lesz egy pár kirándulása az Új Cimborának. Így jó idő esetén október 9-én, amit kis Cimboráinknak tudomására hozunk.

Gyurika köszöntője.

Kis Gyurikát anyuka
Diszbe öltöztette,
Kezecskejét apuka
Szépen kézbe vitte,
Másik kicsi kezébe
Virágcsokrot tettek
S pápaszemes nénihez
Gratulálni mentek.

Verset tanult Gyurika,
Szépen el is mondta,
Rúszolgált sok szerető
Ölelésre, csókra,

Bátran állott, mint aki
Jól tudja a leckét,
Nem is akadt meg sehol,
Nem hibázott, nem félt.

Pápaszemes néni
Azt üzeni itten,
A jó picit Gyurikát
Aldja meg az Isten.
Segitse és növessze
Jóra, nagyra, szépre
Szüeineket, nénjéneket
Igaz örömére!

Krúzselyi Erzsébet.

MARCELLA NÉNI POSTÁJA

Kovács Éva III. g. o. t. Brassó. Nyári levélkédet itt találtam az asztalomon, mikor visszajöttem. Nagyon helyes, hogy oda írod a neved mellé az utcátok nevét, mert két Kovács Évike nevű olvasónk van Brassóban s könnyen félreértés származhatna, amint hogy már származott is. A könyv helyett lelkelem másikat küldünk neked. A megfejtésed a sorsoláson résztvesz. — *Pataki Béla I. g. o. t. Gimnáziumba jársz most már te is. Azért az Uj Cimboráról nem feledkezel meg. A rejtvényt szorgalmasan fejtegeted most is. A szept. 1.-i szám megfejtése sorsolásra is kerül. — Özv. Buday Árpádné Torda.* Sajnálkozással olvastam, hogy betegség volt a családban. Remélhetőleg most már nincs semmi baj. Szíves üdvözetem küldöm. — *Iszlay Erzsébet, Matild és Jenőke.* Hol töltöttétek a nyarat? Várom a nyári beszámolótokat. — *B. Szabó Márta.* Azt hiszem, irt neked a kiadóhivatal, hogy most már rendezve van az előfizetési ügye. Ernácska szereti-e az ujságot? Várom a bemutatkozó levelét. — *Br. Dániel Ulrika Mária.* Nagyon örültem, hogy végre a te levélkédet is láttam a postában. Am szeretném, ha fényképet is küldenél, hogy a többi kis cimborák is megismerhessenek. A címszalagot a kiadóhivatal átírta. Az ujság minden száma külön-külön örömet szerez neked. Minden kis cimborát üdvözölsz. Im át is adom neked. — *Gál Lilike édesanyja Brassó.* Levele értelmében a kiadóhivatal átírta a címszalagot az új címre. A régi, rossz címre küldött lapok, ha elvesztek, kérjük megírni, hogy — amennyiben azokból a számokból még van — küldhessünk helyettük. Egyébként Lilikének várjuk a bemutatkozóját. — *Király Ildikó Brassó.* Gondolom, hogy meglepett a kedves igazgatónéni ajándéka, amikor megrendelte neked az Uj Cimborát. Édesapád egy előbbi levelében kért bizonyos hiányzó számokat. A kiadóhivatal el is küldte. Megkaptátok-e? A bemutatkozódát várom! — *Timár Margitka Váralmás.* Elköltöztetek Hunyadról Váralmásra. Most már hol jobb, ott-e, vagy a régi helyen? Ird meg majd nekem. A címszalagot a kiadóhivatal átírta. — *Kovács Sárika Nagyvárad.* Kapod-e rendesen az ujságot? Szeretnélek megismerni közelebről is. No majd küld el a bemutatkozódát. — *Weiss Ferike, Buc.* Hogy telt el a szatmári nyaralás ideje? Sajnáltam, hogy nem jöttél el a nagy találkozóra. A bemutatkozó levelet tőled is várom. — *Ferenczy Géza IV. g. o. t.* A 21-i számból megfejtetted a rejtvényt. A legutóbbi sorsolás szerencsét hozott neked. Te lettél az egyik

nyertes. Örültél is a nyert könyvnek. *Szilágyi Tráger Gyuszi IV. el. ot. Szilágyeseh.* Nemrég léptél be az olvasótáborba, de amint látom már is otthon érzed magad. Rákaptál a rejtvényfejtésre is, s milyen szépen megfejtetted a legutóbbi számrejtvényt is. Be is kerül a megfejtésed a sorsolásra. — *Incze Lajos I. g. o. t. Meggyes.* Látom a nyár munkáját a leveleiddben. Semmiképpen sem töltötted azt hiába, vagy lustálkodással. De jól fogott az Uj Cimborá is. Volt olvasni való és volt min törni a buksit. Küldöd a juliusi és augusztusi számok megfejtését. No csak továbbra is ezen az úton Incze Lajos! — **Finta Ildikó III. g. ot.** Az Uj Cimborá 20-i számának küldöd a megfejtését. A beszámolódat, amelyet Elek nagyapó halálának évfordulója alkalmából írtál, átolvastam. Nem csak külsőleg, szemre érdekel dicséretet a dolgozatod, de tartalmánál fogva is. Elek nagyapóval közeli rokonságban álltok s így, ha Nagybaconban nyaraltok, mindig átmentek Kisbaconba, Elek nagyapó sírjához. Amint hely lesz rá, beszámolódat sorra fog kerülni. — **Demeter Irén I. g. ot., Lajos IV. el. ot. Kolozsvár.** Megfejtétek beérkezett. Látom, hogy a fejtörő rovat érdekel benneteket legjobban. Ám a meséket, verseket is mindig elolvassátok.

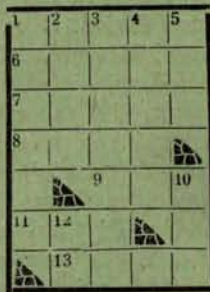
Szász József III. g. ot. és Szemerei Mancsi V. o. t. és Elemér Szatmár. A szatmári nyári találkozó-ról ti is beszámoltatok. Mindketten derék munkát végeztetek. Amint hely lesz az ujságban, sorra is kerül a beszámolótok. — **Amaczi kis cimboránk,** megkaptad-e a Szatmáron hagyott kabátkádát? Elvittük annakidején Hájtájerhez. A fényképekről el ne feledkezzetek ti sem. Nektek is legyen egy-egy szép emléketek a találkozó-ról.

Kolozsvári kis cimborák: Gergely Kató, Bányai Piri, Blau Éva, Gödri Ildikó, Klein Aranka, Gellér Ibi, Blau Arienne Baba, Laczko Irén, Rosenberg Sári, Weisz Irénke, Pozsár Piroska, Daróczy Bözsi, Adler Éva, Simon Bella, Meisner René, Hochtél Magda, s mind akik a társas lapon irtatok nekem Szatmárra, kösznöm a figyelme-tetek. Nagyon örültem a leveleteknek. Ha Isten segít bennünket, rendezünk még egy pár őszi kirándulást s akkor elmondjuk egymásnak, ki-ki hogy töltötte a nyarat? — **Karikás Barna IV. g. ot. Arad.** Kérdezod, hogy most mért nincs eszperantó cikk az ujságban? **Minden rovatot csak úgy tartunk fenn, ha az iránt érdeklődést látunk.** Ha azt látjuk, hogy tanulgatjátok, továbbra is vezetni fogjuk. — **Szele Piroska II. g. ot.** Tetszett neked a „Háztűznéző legény“ meséje. Egy zsur alkalmával a vendégek előtt el is mesélted s nagy sikert arattál vele. — **Kalmár Pista IV. g. ot. Brassó.** Az eszperantó iránt érdeklődsz te is. Előző izenet neked is szól. — **Laki Béci IV. el. o. t.** A kalotaszegi bababutorokat kis hugodnak megcsináltad. Volt öröm! Sárika hugod azóta mindenkinek megmutatja. A játék rovatot nagyon szereted. A Mohalyi bácsi játékait is mind elkészítetted.

FEJTŐRŐ

1. Kereszt-rejtvény.

Beküldte: Szilveszter Sándor, V. el. o. tan. Kolozsvár.

Vízszintes sorok: 1. Fiúnév. 6. Az ideje. 7. Popás betűi keverve. 8. Csíz betűi keverve. 9. Jó . . . étel. 11. . . . as a tanuló. 13. Kötőnően magánhangzói.

Függőleges sorok: 1. Laskát gyurunk rajta. 2. Szépen virágzó fa. 3. Arra mondják, aki jó és adakozó. 4. Európai nemzet. 5. Sapka fele. 10. Verő ikerszava. 12. Liszt kezdete.

Megfejtésül beküldendő: Vízszintes: 1. Függőleges: 1, 2 és 3.

2. Szám-rejtvény.

Beküldte: Pitó Laci, IV. g. o. tan. Iasi.

$$\begin{array}{r} F H + \\ D I \\ B I \\ \hline A D D \end{array}$$

A fenti betűket helyettesítsük számokkal. Összeadás lesz belőle. Mi az eredmény?

3. Névjegy-rejtvény.

NADET LHIGRIAEI
aszol ltőkő

Nervana.

Megfejtési határidő: 1938. október 20. A megfejtők között jutalomkönyveket sorsolunk ki.

A 18-ik számban közölt rejtvények megfejtései: 1. Kocka-rejtvény: Kis lak áll a nagy Duna mentében. 2. Szó-rejtvények: 1. Felfordult világ. 2. Megrendül. 3. Három árva sir magában. 3. Szótag-rejtvény: Petőfi.

A 19-ik számban közölt találós kérdések megfejtései: 1. Európa, Ázsia, Afrika, Ame-

rika és Ausztrália. 2. 1552-ben. 3. Mihail Eminescu. 4. Grafit. 5. Juliusban. 6. Mont Everest. 7. Gangesz. 8. Anglia. 9. Cook. 10. Hamburg.

A 20-ik számban közölt rejtvények megfejtései: 1. Névjegy-rejtvény: László Marcella, szerkesztő néni, Kolozsvár. 2. Potló-rejtvény: Szumátra. 3. Szélmalom-rejtvény: Uj Cimborá az én legkedvesebb ujságom. Találós kérdések: 1. Amazon. 2. 1526-ban. 3. Német János. 4. Olaszország.

Megfejtést küldtek be: Inceze Lajos, 18., 20 sz., Könyi Mária, Bene Ibolya, Turdean Klári, Demeter Irénke és Lajos, Meisner Éva, Papp Rózsa és Pirocska, Kulcsár Erzsébet, Dézsi Zoltán, Kiss Sanyi, Szilágyi Tráger Gyuri, Finta Ildikó és Kovács Éva.

Nyertesek lettek: Kulcsár Erzsébet, Marosfő, Demeter Irénke és Lajos, Kolozsvár és Kiss Sanyi Lopadea-Nouă.

Szülők figyelmébe! A Parádi—Husz mozdulatművészet iskolában egészséges testképzést és lelki felüdülést kap szórakoztató torna- és táncgyakorlatok és zenés-énekes mesék keretében a gyermek. Foglalkoztatás a kis gyermekeknek (7 éves kortól) naponta d. e. 9—12-ig. Torna, ritmikus- és társasági táncok oktatása leányok és felnőttek részére a délutáni és esti órákban. Beiratkozás naponta d. e. 9—11-ig és este 5—7-ig, Piața Unirii 10.

Kis cimborák! aki szeretne közületek táncolni tanulni, iratkozzon be a

Bartunek Tifi ritmikus torna- és tánciskolájába,

ahol gyógytornát, akrobatikát és szebbnél szebb táncokat és táncjátékokat tanulhattok majd. Minden beiratkozót szeretettel vár **TITI**-néni.

Calea Marechal
Focş 10. szám,
II. emelet jobbra

Előfizetési árak: Egész évre 200, fél évre 100 lej. — Egyes szám ára 10 lej. Magyarországon 12 p., Jugoszláviában 150 dinár, Csehszlovákiában 60 ck., Amerikában 300 lej.

Főmunkatársak:

Teleky Dezső, Coltești.
Simon Sándor, Baciú
Kormos Jenő, Chiend

* * *

Minden cikkért a szerzője felelős.